

[Wilhelm]

demokratiet selv se sig nødsaget til at gøre noget endnu mere drastisk. Da må socialdemokratiet – og for den sags skyld også de radikale – til at vælge mellem to hovedlinjer. Den første er en stadig skrappere udgave af den hidtidige løntryks- og nedskæringspolitik. Den anden bør være markant anderledes. Ikke at vi løser kapitalismens problemer, men at vi fører klassepolitik med modsat fortegn.

Man vil kunne regne med VS, når det drejer sig om reelle indgreb mod skattefiduser, mod private fonds, rentefradrag m. v., når det gælder sikring af boligbyggeriet og byforbedringen ved en social omfordeling af boligstøtten, når det gælder indgreb mod arbejdsfri kapitalgevinster, især på jord og fast ejendom, når det gælder tilbagetagning af Nordsørettighederne osv. Men der må nødvendigvis også brydes med den markedsøkonomi, som Nyrup Rasmussen talte om. Der må brydes med den mekanisme, som medfører, at fordi fortjenesten på de sidste 200.000 menneskers arbejdskraft måske er 1 mia kr. for lav efter kapitalistiske kriterier – især når man tilbyder alternativer i jordspekulation og i statspapirer – bliver konsekvensen, at de 200.000 afskæres fra at producere de værdier til 30–40 mia kr., som de ellers er i stand til at producere.

Man vipper imidlertid ikke hele den kapitalistiske verdens markedsøkonomiske relationer gennem løntilbageholdenhed, erhvervs-tilskud og den slags, som socialdemokratiet har kørt på i 5 år, og som hidtil kun har ført til en intern omfordeling til fordel for kapitalen og til ugunst for arbejderne.

At bryde med markedsøkonomien betyder under de nuværende betingelser at sikre afsætningen af de produkter og de serviceydelser, som er alternativet til de 200.000's arbejdsløshed. Denne afsætning kan kun sikres herhjemme og kun ved en forbrugsomlægning, som direkte eller indirekte er baseret på påbud. Det er måden, vi kan bryde markeds-mekanismen på. Her ville almindelige skatteydere virkelig til gengæld få noget for pengene. De boliger, den byforbedring, den alternative energiforsyning, den forbedrede offentlige service og de kollektive trafikssystemer, som produceres derigennem, kræver kun en merudgift på 5.000 kr. for hver helårsarbejder, der flyttes fra arbejdsløshed til sådan beskæftigelse.

Binder socialdemokratiet sig til de partier, som vil lægge stemmer til lønindgrebet, eller til dem, der kræver endnu kraftigere lønindgreb, så vælger socialdemokratiet en politik, som på længere sigt betyder, at arbejderbevægelsens organisationer systematisk nedbrydes, at effektive indgreb over for værdistigninger og andre kapitalgevinster udelukkes, at en virkelig beskæftigelsesfremmende, valutabesparende og ressourcebevidst politik gøres umulig, og at man afskriver muligheden for en stærk optræden over for A. P. Møller og DUC, som kan sikre, at Nordsøsøklens værdier på hundreder af milliarder kroner kommer den danske befolkning til gode.

Arne Bjerregaard (KrF):

Regeringens lovpakke, som i dag er til tredje behandling, udgør efter regeringens opfattelse en helhed med den såkaldte nødvendige balance, og så kunne man selvfølgelig ønske at spørge: hvad er det for en balance, regeringen har tilstræbt? Er det balance i vores handel med udlandet? Dertil må man vel sige nej. Er det balance mellem omkostningsstigningerne herhjemme og i udlandet? Dertil må man vel også svare nej. Er det balance mellem lønudviklingen herhjemme og i de lande, vi skal konkurrere med? Dertil må man vel også svare nej.

Men det, som regeringen i sin helhedsplan har søgt eller påstår at have søgt af balance, er såmænd, at alle grupper skal rammes af indgrebet. Om det så er nødvendigt for overhovedet at føre en økonomisk politik, skal jeg lade være usagt i denne sammenhæng, men jeg finder det yderst betænkeligt, at regeringen kæder fordelingspolitik sammen med den generelle økonomiske politik. Gennem den økonomiske politik må det være en primær opgave at skabe og fremme mulighederne for en positiv nationaløkonomisk udvikling, og den samfundsøkonomiske gevinst, der kunne blive resultatet heraf, kan man så bagefter fordele med en hensigtsmæssig fordelingspolitik. Hvis man derimod, som regeringen åbenbart har til hensigt, fører økonomisk politik ud fra fordelingspolitiske betragtninger, kan man vel opnå en tilsyneladende retfærdig fordeling af goderne, men én ting er ganske klar, at hvis man fortsætter ad den vej, hindrer man samtidig mulighederne for den økonomiske udvikling, der i